

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. 2.

Ljubljana, dné 1. februvarija 1895.

III. tečaj.

Nejednaki učenki.

Ribičeve Micike že več časa ni bilo v šolo. Gotovo je zbolela, mislili so gospod učitelj. Revica je imela tako daleč v šolo, pa — v takem vremenu! Skoraj vedno je brila ledena burja, in dež je kar curkoma lil! Vmes pa je naletaval prvi sneg. Micika je bila prav borno, le za silo oblečena in večkrat lačna ko sita. Ni torej čuda, da je njeno rahlo telo opešalo, in je morala v postelj. Tu je vzdihovala: »O ljubi angeljček moj, prosi še ti Jezuščka in »Mamko božjo«, da bi zopet mogla hoditi v šolo.«

Micika je prišla zopet v šolo, a bila je žalostna. Pri molitvi pred poukom je milo gledala na sveti križ in pristrčno molila. Nato je mirno stopila pred gospoda učitelja ter uljudno opravičila zamujene poldni. Bila je pa še vedno otožna in nekako pobita, in zdelo se je gospodu učitelju, da bi rada povedala še nekaj, kar ji pa ne gré z ustnic; zato jo vprašajo: »Ljubo dete, povej, kaj ti pa je danes, da si tako žalostna?«

»Oj, ona-le Neža luča v mene kamenje mej potjo, in tega se tako bojim«, odgovori Micika skoraj jokaje, *kažoč s prstom proti omenjeni deklici.*

Užaljeni vstanejo gospod učitelj in srpo pogledajo Nežo. Ta strahovalni pogled je Nežo osupnil, da je kar zardela. Toda koj se ohrabri in zavrne Miciko:

»Ni res, ne! Ona luča v mene kamenje, in ne jaz v njo«, ter se malo posmeje, toda hinavsko.

»Molčati ti je, dokler te ne vprašam«, okarajo jo gospod učitelj.

Hudo je bilo pri srcu odkritosrčni Miciki, in solza žalosti zaradi laži hudobne součenke se ji zablišči na bledem licu. Gospod učitelj so bili preverjeni, da je Micika razodela resnico, a hoteli so, da sprijena Neža, katera je bila pri ptujih ljudeh in vsa zanemarjena, sama obstane in spozna napako.

»S katero roko si lučala kamenje?« vprašajo urno gospod učitelj Nežo. Vroče ji je jelo prihajati, tacega vprašanja ni pričakovala. V prvi zadregi hitro pogleda roki, a zvijačnica se takoj spomni, da ne sme nobene pokazati, ker bi se tako sama ujela. Da bi se pa vendar izkobacala iz te neprilike, zlaže se prav na debelo: »Res je res, kar sem rekla, saj je tudi Blažev Janez to videl.«

Takrat sem se pa že res čudil, da Neže še niso kaznovali. Ko bi se bilo kaj takega pripetilo pri nas doma, oče bi bili že davno segli po brezovko in pošteno odmerili zaslužen plačilo. Kaj so pa storili naš učitelj?

Mislil sem, da bodo kar Blaževega Janeza prašali, pa bi bilo vsega konec. Pa — mislite, da so tako storili? Kaj še! Poklicali so še Nežo iz klopi, pokazali na sveti križ in rekli: »Poglejte na Jezuščka!«

Kakor okameneli smo zrl mi drugi resnega gospoda učitelja. Micika se je na glas jokala, Neža bi pa vedno v tla gledala, ko bi le smela. Vsak je v strahu pričakoval, kaj bo. Jaz sem pa pri sebi modroval: »Sedaj le pa mora treščiti!«

»Jezušček je vaju videl, da sta si metali kamenje«, reko gospod učitelj po kratkem premolku.

Milo se je storilo nedolžni Miciki, in še glasneje joka. Ko malo utihne, izreče prav otožno, toda nežno te-le besede, katere so ji kakor iz srca privrele: »Saj me je tudi Jezušček videl, da nisem metala kamenja.«

S tem je bila preiskava končana. Kar vzradostili so se gospod učitelj ob teh besedah, prijazno se nasmejljali ter rekli preblagi učenki: »Da, Jezušček te je tudi videl, da nisi metala kamenja. Le idi v klop, pa še dalje pridna bodi!«

Neža pa je bila kaznovana pošteno, in vsi smo ji rekli:

»Kdor laže, ga hudoba vodi:
Oj to storiti — sram te bodi!«

J. S.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

III.

Krojačev Janez je bil na ženitovanju. Ob takih prilikah pa se hlapci radi bahajo in se izkušajo, čegav konj bo bolj tekel. Tudi Loški Miha, pri katerem se je peljal Krojačev Janez od ženitnine, mislil je, da mora prehiteti vse voznike, zato je podil in podil, priganjal konja, dokler se ni — splašil. Sedaj je pač Miha pridrževal konja, toda le-ta je dirjal, kakor bi bil ves obdivjan.

Kaj je bilo storiti? Z voza ni bilo mogoče priti, zavirati tudi ni nič pomagalo. Nekaj časa je konj vozil kakor blisk po ravni cesti, kar naenkrat pa skoči čez cestno ograjo; konj pade, voz se prevrne dvakrat in vse obstane. Pa čudno: nikomur se ni prigodilo nič posebno hudega. Miha je sicer padel pod konja, a poškodoval se ni; konj je bil zdrav, voz se tudi ni zdrobil. Krojačev Janez je odletel z voza, in ko je padel na tla, prišlo mu je kolo ravno na trdi del čevljeve pete. Naj bi ga bilo kolo prijelo le za spoznanje višje, brez dvoma